

Μην απελπίζεσαι πριν το τέλος...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποιοι γιορτάζουν για αυτά που άφησαν πίσω. Κάποιοι άλλοι για αυτά που έρχονται. Γιορτάζουν για την ονομαστική εορτή τους, για την ημέρα που ήρθαν στην ζωή.

Οι άνθρωποι θέλουν κάθε ημέρα να εορτάζουν, να χαίρονται, και γι'αυτό κάθε ημέρα προσπαθούν να εφευρίσκουν κάποια γιορτή.

Πολλές φορές όμως οι άνθρωποι παρευρίσκονται σε κάποια γιορτή χωρίς να γιορτάζουν. Ο προσωπικός τους πόνος υπερτερεί της γιορτής. Η δοκιμασία, ο πειρασμός που ήρθε στην ζωή τους δεν τους αφήνει περιθώρια για εορτασμούς.

Είναι στην γιορτή από υποχρέωση και όχι από θέληση. Και αυτό τους στοιχίζει. Βρίσκονται εκεί, αλλά δεν θέλουν να χαμογελάσουν, δεν μπορούν, όμως υποχρεώνονται. Νιώθουν ξένοι μεταξύ φίλων, νιώθουν περιθωριακοί μέσα στο κέντρο της γιορτής. Σκέφτονται «καλύτερα να μην ερχόμουν» και ίσως έχουν δίκαιο. Δεν θα έπρεπε να βρίσκονται κάπου από υποχρέωση και όχι από θέληση.

Η ζωή μας, είναι γεμάτοι στιγμές χαράς και λύπης. Η ζωή είναι χαρμολύπη. Πολλές φορές καταντά σαν μια ανυπόφορη γιορτή που καλείσαι να παρευρεθείς. Είναι τότε

που όλα σου μοιάζουν γελοία, άνοστα, χωρίς νόημα. Τότε που ο πόνος, η απογοήτευση έχουν κυριαρχήσει πάνω σου.

Κι όμως, μπορεί η λύπη να σε έχει τυλίξει όμως δεν μπορεί να δικαιολογήσει την απελπισία. Παντού και πάντοτε θα υπάρχει κάτι στην ζωή σου που μπορεί να γίνει αφορμή ώστε η ανυπόφορη γιορτή που βιώνεις να γίνει και πάλι πανηγύρι.

Έχεις πολλά και ανυπέβλητα προβλήματα, λες. Εγώ δεν τα γνωρίζω. Όμως σκέψου πως κάποιοι άλλοι συνάνθρωποί σου έχουν μεγαλύτερα προβλήματα.

Δεν είναι τυχαίο αυτό που είπε ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης: Το καλύτερο φάρμακο για την κάθε δοκιμασία μας είναι η μεγαλύτερη δοκιμασία των συνανθρώπων μας, αρκεί να την φέρουμε στον λογισμό μας. Και αυτό το λέγει ο Άγιος ώστε να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε μόνο εμείς που πονάμε, δεν είμαστε μόνοι μας στον νοητό κόσμο των δοκιμασιών. Και συγχρόνως να μην γίνουμε αχάριστοι για τα υπόλοιπα καλά που έχουμε στην ζωή μας.

Είναι κάποιοι που γιορτάζουν επειδή είδαν το φως της ημέρας, επειδή τους χαρίστηκε το δώρο της ζωής, επειδή έχουν ένα πιάτο φαί κι ας είναι χθεσινό, επειδή έχουν μάτια και βλέπουν, πόδια να περπατούν, χέρια να πιάνουν, πνεύμονες να αναπνέουν...

Είναι αλήθεια ότι κάποιες στιγμές η ζωή φαντάζει χωρίς μέλλον, χωρίς ελπίδα, γεμάτη πόνο και θλίψη. Είναι αυτές οι στιγμές που καλούμαστε να μην σπάσουμε, ίσως να λυγίσουμε για λίγο όπως στα στάρια στον ισχυρό άνεμο.

Δεν είναι εύκολο να ζήσεις με την κάθε ημέρα ως γιορτή, είναι πιο δύσκολο όμως να υπάρξεις χωρίς ελπίδα, να αναπνέεις έχοντας παραιτηθεί από το ζωηφόρο οξυγόνο της ελπίδος.

«Ο υπομείνας εις τέλος, ούτως σωθήσεται...». Πριν έρθει το τέλος λοιπόν μην αποκάμουμε, πριν έρθει το τέλος μην παραιτηθούμε, πριν τελειώσει η «ανυπόφορη» γιορτή μην φύγουμε...γιατί ποιος ξέρει; εκεί μέσα στο σκοτάδι του πόνου μας μπορεί να εισχωρήσουν μικρές πυγολαμπίδες και να κάνουν το σκότος να μοιάζει μ'έναστρο ουρανό...

αρχιμ.Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr